

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **W.R.**

uznanej za winną przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 października 2019 r.,

zażalenia Wandy Ruchała na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt IX Ka (...) - IX WKK (...),

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt V K (...), uznał W.R. za winną popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k. i skazał ją na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym. Orzekł także wobec oskarżonej nawiązkę (k. 438). Po rozpoznaniu apelacji oskarżonej i jej obrońcy, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt IX Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 59 k.k. odstąpił od wymierzenia oskarżonej kary ograniczenia wolności, a także zmniejszył wysokość orzeczonej nawiązki, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (k. 582).

W dniu 8 lipca 2019 r. do Sądu Okręgowego w W. wpłynęła kasacja obrońcy oskarżonej, adw. P.K.. Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego”, tj. naruszenie przepisu 212 § 1 k.k. oraz 216 § 1 k.k. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości, a także utrzymanego w mocy tym orzeczeniem wyroku Sądu I instancji i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (k. 623).

Zarządzeniem z dnia 24 lipca 2019 r., Przewodniczący IX Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w W., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy (k. 635). Na powyższe zarządzenie zażalenie wniosła W.R. nie wskazując jego kierunku i zakresu zaskarżenia. W uzasadnieniu podniosła szereg okoliczności dotyczących prawidłowości wydanych w przedmiotowej sprawie wyroków. Skarżąca nie sformułowała przy tym żadnego wniosku końcowego, nie podając tym samym, czego się domaga. Zaznaczyła jedynie, że: „(...) ponownie poprosi o kasację”; „prosi o pomoc”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło być uwzględnione. Przepis art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, że „kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego (...) na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”. To ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz tak zwanej kasacji nadzwyczajnej, wniesionej przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k. (Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, a jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka – także Rzecznik Praw Dziecka).

Wobec W.R. zapadł wyrok Sądu Rejonowego, którym wymierzono jej karę ograniczenia wolności, a następnie po rozpoznaniu apelacji, Sąd Odwoławczy odstąpił od wymierzenia kary wobec oskarżonej. Wobec tego prawomocny wyrok wydany w jej sprawie mógłby być zaskarżony kasacją obrońcy jedynie w razie wskazania w tym środku zaskarżenia na uchybienie mieszczące się w kategorii bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia z art. 439 k.p.k. Tymczasem w kasacji wniesionej przez obrońcę - co jednoznacznie wynika tak ze sformułowanych

w niej zarzutów, jak i jej części motywacyjnej – nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Wobec jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k., tak zredagowana kasacja strony jest niedopuszczalna (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2018 r., III KK 388/18). Słuszne było więc wydanie zarządzenia o odmowie jej przyjęcia jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań trzeba wyjaśnić skarżącej, że Sąd Najwyższy rozpoznając jej zażalenie nie mógł dokonywać merytorycznej oceny zasadności argumentów podniesionych w tym środku odwoławczym a zmierzających do podważenia ustaleń co do przypisanego jej czynu z art. 212 § 1 k.k. Badaniu w tym postępowaniu podlegała jedynie zasadność zaskarżonego zarządzenia, które jest prawidłowym rozstrzygnięciem.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

as